ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τὸ Θεὸ τοῦ ἔβγαλε ὥσπου νὰ τὸν καταφέρη νὰ πῆ τὸ «Ναί». Ἀπὸ καιρὸ τώρα τὸν τριγύριζε καὶ τοῦλεγε καὶ τοῦλεγε γιὰ τὴν καλὴ ζωὴ τοῦ παντρεμένου, γιὰ τὰ ἄσχημα τῶν γεροντοπαλλήκαρων γερατειά, γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας, γιὰ τὰ κεφαλάκια τῶν μικρῶν παιδιῶν, ποὺ θὰ χαμογελοῦνε δίπλα του, ὅπως τὰ Χερουβεὶμ στὸ Σαβαὼθ, γιὰ τὰ βάσανα καὶ τὴν κρύα τῶν ἀνύπαντρων μοναξιά. Φτάνει μονάχα νὰ βρῆ γιὰ σύντροφό του ἕνα καλὸ κορίτσι.... Καὶ τὸ κορίτσι εἶνε ἕτοιμο. Οὔτε παραγγελιὰ νὰ τὸχαν!... Ἡ Μελπομένη τοῦ Ξεψῆ. Κορίτσι, μόσχος, θησαυρός!... Νόστιμο, γλυκογέλαστο, καλοδεχούμενο, κορίτσι ἀπὸ σπίτι.

— *Τ' ἄλλο τὸ πόδι, κύριος, ἐφώναξε ὁ λούστρος.*

Νοικοκυροῦλα, δά, μὲ τ' ὄνομα. Αὐτὴ κρατάει κοτζὰ μου σπίτι στὰ χεράκια της. Αὐτὴ σιγυρίζει καὶ μαγερεύει. Αὐτὴ κυττάει τὸν πατέρα της καὶ τὰ μικρά της τ' ἀδερφία. Παιδευμένο καὶ νοικοκυρεμμένο κορίτσι, γιατὶ ὀρφάνεψε μικρό. Μπαίνεις στὸ σπίτι της καὶ λάμπει ἀπὸ τὴν πάστρα. Βλέπεις τ' ἀδερφάκια της καὶ μοσχοβολοῦνε καθαρά, σὰν τὰ λουλούδια!.... Τέτοιο κορίτσι, μάλιστα!... Μναλομένο, γλυκομίλητο, εἴπαμε, κι' ὑποταχτικό, σὰν νὰ τὸ ἔφκιασε ὁ Θεὸς γιὰ σένα!... Ἔλα, μὴν καμαρώνεις, πὲς τὸ «ναί».... Μὴ διώχνεις τὴν τύχη σου!... Ἄντε ν' ἀνοίξῃς σπίτι, νὰ γίνῃ ἄνθρωπος καὶ σύ!... Νὰ κάνῃς παιδιὰ νὰ σὲ γεροκομισουνε, ν' ἀφήσῃς τ' ὄνομά σου, μὴ σβυστῆ, σὰν τῶν καταραμένων τ' ὄνομα. Ἔλα, πὲς τὸ «ναί», μὴ θὲς νὰ σὲ παρακαλοῦνε!...

Πὲς καὶ πὲς καὶ πὲς λοιπόν, στὸ τέλος τὸν κατάφερε.

Καὶ τὸ εἶπε.

Ἀποφάσισε.

— Ἄντε, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ!

Τί νὰ ἔκανε; Γραμματέας τόσα χρόνια, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν μιὰ πόλι τῆς Ἑλλάδος στὴν ἄλλη μονάχος, μὲ δυὸ ξερὲς βαλίτσες κι' ἕνα πανοφωρι παραμάσχαλα!... Ζωὴ ξερὴ κι' ἀπομόναχη. Οὔτε τὴ ζέστα τοῦ σπιτιοῦ, τόσα χρόνια τώρα, γνώρισε, οὔτε τὴ γλυκάδα τῶν γιορτῶν!... Τὸ καφενεῖο σπίτι του κι' οἱ δρόμοι συντροφιά του!... Θὰ ἤθελε ἕνα σύντροφο στὴ ζωή του κι' αὐτός, μὰ ἔλα πάλι ποὺ φοβόταν κι' ἐδίσταζε.... Νὰ πάρη μιὰ γυναῖκα, μὰ ξέρει τί διάολος θὰ βγῆ;... Ἂν ἔβγαινε καλή, καλά, μὰ ἂν ἦταν καμμιὰ διεστραμμένη;.... Τώρα πέφτει στὸ ἀδειανό, στὸ κρύο τὸ κρεββάτι του, ἀλλὰ ἔχει τὸ μυαλό του ἥσυχο καὶ τὸ κεφάλι του χωρὶς σκοτοῦρες!... Ἔλα ὅμως αὔριο ποὺ θὰ κάνῃ παιδιά... Φωνές, κακό, ἔγνοιες, φασαρίες, ἔξοδα, γιατρούς, σχολεῖα, ἀταξίες, συντροφιὲς κακές, Θεέ μου, φύλαξέ με!... Τώρα δὲν ἔχει παρὰ μονάχα τὴν ὀμπρέλλα του... Ὅπου τὴν ἀποθέσει, θὰ καθήσῃ!... Μὰ τὸ παιδὶ εἶνε ὁ διάβολος, μέσα σ' ἕνα τριανταφυλλένιο σωματάκι, κι' ἡ γυναῖκα ἕνας ἄλλος διάολος μέσα σ' ἕνα σκυλοπέτσι!...

Μόνος του μέσα στὸ κρύο καὶ γυμνὸ δωμάτιο.

— Ὤχ, ἀδερφέ μου Γιωργαχῆ, δὲν μ' ἀφίνεις, κάτι καλὰ ποὺ εἶμαι ἥσυχος!... Δὲν μὲ παρατᾶς...

Ἀλλὰ ποῦ ὁ Γιωργακῆς νὰ τὸν ἀφήσῃ!...

Τέτοιον ἄνθρωπο καλό, ἥσυχο καὶ νοικοκύρη, μὲ μιὰ συνταξοῦλα ἐξασφαλισμένη, εἶνε κανεὶς νὰ τὸν ἀφήσῃ σήμερα; Καὶ τοῦ ρίχτηκε στὰ γεράματα, γιὰ τὴν ἀνηψιά του, τὴ Μελπομένη.

Καὶ δόστου — δόστου, καὶ λέγε—λέγε, τὸν κατάφερε.

— Ἔλα, ἔλα, νὰ πῆς τὸ «ναί», μὴ θὲς νὰ σὲ παρακαλοῦνε, ἀντὶ νὰ παρακαλᾶς.

Καὶ τὸ εἶπε ἐπὶ τέλους.

Ἀποφάσισε.

— Ἄντε, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

— Ἔλα τώρα νὰ πᾶμε καὶ στὸ σπίτι γιὰ νὰ δῆς καλύτερα καὶ τὴν μέλλουσα γυναῖκα σου, νὰ δώσῃς χέρι καὶ νὰ πάρῃς τὴν εὐχή.

Καὶ κίνησαν νὰ πᾶνε.

— Μιὰ στιγμοῦλα μονάχα, νὰ λουστράρω τὰ παπούτσια μου, εἶπε ὁ χραμματέας.

Καὶ κάθησαν στὸν καφενὲ ἀπ' ἔξω.

— Λοῦστρος!

— Ἔφτασεεεεε!....

* * *

Ντούπ! Ντούπ! Ντούπ! Ντούπ' ὁ λοῦστρος τὴ βούρτσα ἐπάνω στὸ κασσελάκι του.

— Τὸ ἄλλο!

Κι' ὁ κ. Ἀριστοκλῆς Τζερμὲς τοιμάστηκε νὰ βάλῃ τὸ ἄλλο τὸ ποδάρι ἐπάνω στὸ κασσελάκι, ὅταν σκυφτός, μουρμουρίζοντας καὶ μὲ σηκωμένο τὸ γιακᾶ, πέρασε μπρός τους ὁ κὺρ Παράγγος ὁ Μερεμετζής, σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσανε.

— Ἐ, κὺρ Παναγῆ, φώναξε ὁ Ντίνος ὁ Γιωργακῆς, γιὰ ποῦ μὲ τόση βία, ἔλα νὰ πῆς ἕναν καφέ!...

Ἔβριζε, φούσκωνε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ μέσα του τὸ μεγάλο νέο τοῦ συνοικεσίου. Ἤθελε νὰ τὸ πῆ, νὰ τὸ διαλαλήσῃ, νὰ τὸ σκορπίσῃ σ' ὅλονε τὸν κόσμο, στὸν ντουνιά, νὰ τ' ἀκούσῃ ὅλο τὸ χωριό, νὰ τὸν θαυμάσουνε γιὰ τὴν μεγάλη του ἐπιτυχία.

— Κάτσε, κὺρ Παναγῆ, τί ἔχεις σὺ καὶ μουρμουρίζεις, νοικοκύρης ἄνθρωπος, μὲ σπίτια, μ' ἀμπέλια, μὲ παιδιὰ καὶ τὸ καλύτερο μαγαζὶ στὸ χωριό;

— Τί τὰ θέλω σὰν τὰ ἔχω! μουρμούρισε ὁ κὺρ Παναγῆς.

— Ὄχι δά. Ὅσο ζῆς, θὲ νὰ τὰ ἔχῃς σὺ καὶ σὰν Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσῃ—πεθάνῃς, θὰ τὰ χαροῦνε τὰ παιδιά σου.

— Τὰ παιδιά μου! εἶπε ἀνατινασσόμενος ὁ Παναγῆς, στάχτη καὶ κοργιαχτὸς νὰ γίνουν!...

Κι' ἔπειτα πρόσθεσε, σὰν νὰ μίλαγε μὲ τὸν ἑαυτό του:

— Παντρέψου, λέει, ἔπειτα, νὰ κάμῃς παιδιά, νὰ ἰδῆς γηροκομειὸ κι' ἀνάπαυση...

Κι' εἶπε ὅλο τὸ παράπονό του.

Δούλεψε σὰν τὸ σκυλί, κοπίασε σὰν τὸ καματερὸ τὸ βόιδι, ν' ἀποχτήσῃ μιὰ περιουσία κι' αὐτός, νὰ ἰδῆ ἀνάπαυσι στὰ γηρατειά του. Παντρεύτηκε κι' ἀπόχτησε παιδιά, ξώδεψε γιὰ δαῦτα, ἔτρεξε, σκοτώθηκε γιὰ νὰ τὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὸ στρατό, νὰ κάνῃ ὅ,τι τοῦ ζητοῦσαν, νὰ μὴν τοὺς λείψῃ τίποτε!.... Κι' ὅταν πειὰ γέρασε καὶ κατάλαβε πὼς ἡ δουλειὰ γινόταν βαρειά, πολὺ βαρειὰ γι' αὐτόν, παράδωσε τὸ μαγαζὶ στὰ παιδιά του, γιὰ νὰ καθήσῃ κι' αὐτὸς νὰ ξεκουραστῆ. Καὶ πήγαινε τώρα κάθε μέρα καὶ τἄβλεπε καὶ χαιρότανε τῶν κόπων του καὶ τῶν βασάνων μιᾶς ὁλόκληρης ζωῆς, τὸν καρπό. Καὶ σὰν πατέρας ποὺ ἦταν καὶ νοικοκύρης καὶ τῆς περιουσίας ὁ δημιουργός, καθότανε ἐκεῖ κοντὰ στὸν μπεζαχτὰ κι' ἄκουγε νὰ πέφτοιν τὰ νομίσματα καὶ νὰ ἠχοῦν, σὰν θεία μουσικὴ γιὰ δαῦτον. Ἄκουγε νὰ γεμίζῃ χρήματα ὁ «μπεζαχτᾶς» καὶ γέμιζε συγχρόνως ἡ ψυχή του ἱκανοποίησι καὶ ἀγαλλίασι μεγάλη. Κι' ἔβαζε τὰ χέρια του καὶ χάϊδευε τὴν εἴσπραξι, σὰν νὰ χάϊδευε ὅλη τὴν κοπιαστικὴ καὶ πολυβασανισμένη τὴ ζωή του, τὴ ζωὴ ποὺ πέρασε, ποὺ ὑπόφερε κι' ἀπόκαμε, γιὰ νὰ καταλήξῃ στὸ εὐτυχισμένο αὐτὸ τέλος! Κι' ἐκεῖ ποὺ ξαναζοῦσε κι' ἀπολάμβανε τοὺς κόπους καὶ τὰ καζάντια του, πλησιάζει ἔξαφνα τὸ παιδί του καὶ τοῦ λέει:

— Μακρυά, πατέρα, ἀπ' τὸν μπεζαχτᾶ, γιὰ νὰ μὴ μᾶς κάνῃς, ἐκεῖνο ποὺ σοῦ κάναμε κι' ἐμεῖς!

Καὶ ἔφυγε σκυφτὸς καὶ μουρμουρίζοντας καὶ μὲ σηκωμένο τὸ γιακᾶ, σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν.

— Παντρέψου ἔπειτα, γιὰ νὰ ἰδῆς παιδιά, νὰ ἰδῆς γηροκομειὸ κι' ἀνάπαυση, γιὰ νὰ θεραπαῆς!...

Ὁ Γιωργακῆς ξεροκατάπινε, ἀκούγοντας ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία. Τὴν εἶχε πάθει. Τί τοῦ ἦρθε νὰ τὸν καλέσῃ, τὸ γρουσούζη, νὰ τοῦ προσφέρῃ καφέ; Τὴ στιγμὴ αὐτή, ὁ καφετζῆς, χέρο Μανωλάκης, ποὺ στεκότανε μὲ τὸ δίσκο φορτωμένο μὲ ποτήρια καὶ

Τὸ ἄφησε ἡ μάνα του ὀρφανὸ καὶ παιδεμένο!

— *Δὲν τὴν θέλω, εἶπα... Φεύγω... Δὲν τὴν παίρνω... Δὲν τὸ λέω τὸ «ναί»!...*

— *Παράπονο, λέει, ἔχω; εἶπε ὁ γέρο καφετζῆς.*

καφέδες στὸ χέρι, κι' ἄκουγε τὸν κὺρ Παναγῆ, ἀπάθωσε καὶ τοῦτος τὰ φλυτζάνια καὶ τὰ νεροπότηρα, μουρμουρίζοντας, σὰν νὰ τὸν ρώτησαν :

— Δίκηο ἔχει ὁ κὺρ Παναγῆς, καλύτερα ξερὸς κι' ἀπομόναχος, παρὰ παιδιὰ στὸν κόσμο....

— Παράπονο ἔχεις καὶ σὺ ἀπὸ τὸ γυιό σου ; τοῦ εἶπε θυμωμένα ὁ Γιωργακῆς.

— Παράπονο, λέει, ἔχω ! εἶπε ὁ γέρο καφετζῆς. Καὶ τί νὰ ἔχω, ἂν δὲν ἔχω παράπονο κι' ἐγώ, κι' ἂν δὲν βαρυγκομίσω !... Γιὰ κύττα, γιὰ κύττα τί ἀπόλαψα ποὺ ἔκανα παιδιά, ποὺ δούλεψα στὸν κόσμο, ποὺ ἴδρωσα, ποὺ μόχθησα γιὰ δαῦτα !....

Καὶ ἔδειχνε τὸ κουρελιασμένο του πουκάμισο, ποὺ μὲ χονδρὲς κλωστὲς τὸ εἶχε κακοράψει μόνος του, μὲ τὰ γεροντικά του χέρια, ποὺ ἔτρεμαν. Ἔδειχνε τὴ χοντρὴ τὴν πατατούκα του, ποὺ τῆς εἶχαν πέσει τὰ κουμπιά, τὶς κάλτσες του ποὺ ἦσαν τρύπιες, τὰ χάλια του, ποὺ ξεσκλίδια πέρταν ἀπὸ πάνω του...

— Καὶ τί ἤθελες, τοῦ εἶπε πάλι μὲ θυμὸ ὁ Γιωργακῆς, ὁ γυιός σου, κοτζάμου ἄντρας, νὰ σὲ ράψῃ ;

— Ὄχι, δὲν ἤθελα αὐτό, παρὰ μονάχα τὴν καλή του γνώμη, ὅταν τοῦ εἶπα, σὰν πατέρας κι' ἐγώ : «Ἔλα, βρὲ παιδί μου, νὰ βρῆς κάνα καλὸ κορίτσι γιὰ νὰ παντρευτῆς, νὰ βάλουμε καὶ μεῖς μιὰ γυναῖκα στὸ σπίτι νὰ μᾶς περιποιεῖται καὶ τοὺς δυό». Ξέρεις λοιπὸν τί μοῦ ἀποκρίθηκε ;

— Τί ;

—«Μὲ τὰ καλά σου εἶσαι, πατέρα, ποὺ θὰ κάνω ἐγὼ ὑπηρέτριά σου τὴ γυναίκα μου !»....

Μιὰ σιωπὴ βαρειὰ ἀκολούθησε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ γέρο Μανωλάκη. Κι' ὁ λοῦστρος, ἀκόμα κι' αὐτός, σταμάτησε τὸ γυάλισμα καὶ ἔμεινε ἀκούοντας, μὲ τὴ βοῦρτσα στὸ χέρι...

Μὰ ξαφνικὰ μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀκούστηκε, κι' ἕνας ἄνθρωπος τινάχτηκε κι' ἄρχισε νὰ φεύγῃ, σὰν νὰ τοῦ εἶχαν βάλει νέφτι.

— Δὲν τὴν παίρνω !... Δὲν τὴν θέλω !... Δὲν παντρεύομαι !... Καλόγηρος θὰ πάω νὰ γίνω !... Δὲν τὸ λέω τὸ «ναί» !.... Ξεφώνιζε.

Ἦταν ὁ γραμματέας ποὺ ἔφευγε, σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν. Ἔφευγε κι' ἔσκουζε :

— Δὲν τὸ λέω τὸ «ναί» ! Δὲν τὸ λέω !...

Ἔτρεχε κατὰ τὸ γραφεῖο του, μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ἑνὸς ποδιοῦ τοῦ πανταλονιοῦ του γυρισμένη καὶ τὸ ἕνα παπουτσι μονάχα γυαλισμένο....

— Ὄρσε ! γύρισε τώρα καὶ φώναξε ἄγρια στοὺς δυὸ γέρους ὁ Γιωργακῆς, ποὺ χαν σταθεῖ ἄναυδοι καὶ βλέπανε, χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τίποτε....

... Ὄρσε καὶ σὲ σᾶς καὶ στὰ παιδιά σας, καὶ σὲ μένα ποὺ σᾶς πέτυχα ἐδῶ !... Ὄρσε !....

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΨΑΡΙΑ ΠΟΥ... ΤΡΑΓΟΥΔΑΝΕ !...

Τί διηγοῦνται οἱ θαλασσοπόροι. Ἡ μουσικὴ τῶν ψαριῶν. Ὑποβρύχιες συναυλίες. Τυμπανοκρουσίες καὶ μουγγρίσματα. Ἡ «τρίγλη» τῶν ἑλληνικῶν θαλασσῶν. Μιὰ ἔξυπνη, ἀλλὰ δυσκολοεφάρμοστη σκέψις. Τὸ ψάρι ποὺ κλαίει σὰν μωρό.

Ποιὸς θὰ τὸ πίστευε ὅτι τὰ ψάρια, μὲ τὰ ὁποῖα συνήθως παρομοιάζουμε τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν θέλουμε νὰ παραστήσουμε τὴν ἀπόλυτη σιωπή τους, δὲν μένουν ἄφωνα καὶ ὅτι μάλιστα ὁρισμένα ἀπ' αὐτά... κελαϊδοῦν ;

Τὴ γνώμη αὐτὴ τὴν ἐπιβεβαιώνουν ἀρκετοὶ περιηγηταὶ τῶν μακρυνῶν θαλασσῶν καὶ ἀπὸ τὶς μαρτυρίες των ἀναφέρουμε παρακάτω τὶς κυριώτερες :

Ὁ Πραϊγερ, π. χ., διηγεῖται ὅτι, ἐνῶ διέπλεε ἕναν ποταμὸ τῆς νήσου Βόρνεο, ἄκουσε νὰ βγαίνῃ μέσ' ἀπ' τὰ βάθη τῶν νερῶν μιὰ εὐδιάκριτη μουσική, ἡ ὁποία ἄλλοτε πλησίαζε κι' ἄλλοτε ἀπομακρυνόταν, ἄλλοτε ἦταν δυνατὴ καὶ βαρειὰ καὶ ἄλλοτε χαμηλὴ καὶ γλυκειά.

Ὁ ἐξερευνητὴς ἔμεινε ἐκστατικός. Θέλοντας δὲ νὰ μάθῃ τὴν προέλευσι τῆς μουσικῆς αὐτῆς, ρώτησε τοὺς ἰθαγενεῖς, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἀπήντησαν ὅτι τραγουδοῦσαν τά... ψάρια, καὶ μάλιστα ὁρισμένο εἶδος ψαριῶν.

Ὁ διάσημος θαλασσοπόρος Οὐμβόλδος πάλιν διηγεῖται, ὅτι σὲ κάποιο ταξεῖδι του στὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἄκουσε μιὰ περίεργη μουσική, ἡ ὁποία ἔμοιαζε σὰν νὰ προήρχετο ἀπὸ ἤχους αὐλῶν καὶ τυμπάνων καὶ ἡ ὁποία διήρκεσε δυὸ ὧρες περίπου, προκαλῶντας τὸν τρόμο στοὺς ναῦτες του. Τοὺς ἤχους αὐτοὺς τοὺς προκαλοῦσαν διάφορα ψάρια, ἄγνωστα στὶς δικές μας θάλασσες.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ Τζὼν Βάϊτ ἀναφέρει ἐπίσης, ὅτι παρετήρησε τὸ ἴδιο φαινόμενο στὸ Καμπότζ. Ἐνῶ ταξείδευε ἄκουσε ξαφνικὰ ἤχους καμπάνας, κουασμοὺς βατράχων, μουγκρίσματα ἀγελάδας !...

Ὁ ἰθαγενὴς διερμηνεύς του, τὸν ὁποῖο ρώτησε γιὰ τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ φαινόμενο, τοῦ ἐξήγησε ὅτι ἡ περίεργη αὐτὴ συναυλία ὀφείλοται σὲ μερικὰ μεγάλα καὶ στρογγυλὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα προσκολλῶνται ἐπάνω στὶς πέτρες μὲ τὸ στόμα τους καὶ τρίζοιν δυνατὰ τὰ δόντια τους, παράγοντας ἔτσι διαφόρους ἤχους.

Στὶς ὄχθες τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀμερικῆς, ὑπάρχει ἕνα εἶδος ψαριῶν, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται «Ταμποῦρι» καὶ τὰ ὁποῖα βγάζουν ἕνα δαιμονιόδη ἦχο, ποὺ φτάνει σ' ἀρκετὰ μεγάλη ἀπόστασι.

Ἐπίσης, κατὰ τὴ μαρτυρία τοῦ ἐξερευνητοῦ Θόμσον, στὰ γλυκὰ νερὰ τοῦ Ρίο Μάτζ καὶ τοῦ Ρίο Μολένο τῆς Ἀφρικῆς, ὑπάρχουν μερικὰ ψάρια ποὺ... τραγουδοῦν καὶ γι' αὐτὸ ὀνομάζονται ἀπ' τοὺς ἐγχωρίους «Μουσικοὶ» ἢ «Σειρῆνες».

Ἕνας ἄλλος περιηγητής, ὀνόματι Δεμέσλ, ὁ ὁποῖος ἐπέρασε κάποτε τὸν πορθμὸ τοῦ Γομέτζ, περιγράφει ὡς ἑξῆς μιὰ.... ἰχθυοσυναυλία ποὺ ἄκουσε ἐκεῖ:

«*Καθένα ψάρι*, γράφει, *παράγει μονάχα μιὰ νότα, ἀλλὰ διαφορετικὴ κάθε φορὰ καὶ ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν ποικίλων αὐτῶν ἤχων σχηματίζεται μιὰ μοναδικὴ κακοφωνία !*

«*Τὰ ψάρια ποὺ ψάλουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ὀνομάζονται ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς «Μαχοϊράν», ἔχουν μῆκος ἑνάμισυ μέτρο, εἶνε ὑποπράσινα κατὰ τὸ χρῶμα καὶ γύρω ἀπὸ τὸ στόμα τους φέρουν κοντὰ μουστάκια*».

Ἀλλὰ καὶ στὶς δικές μας θάλασσες ὑπάρχει ἕνα ψάρι ποὺ ὀνομάζεται «Τρίγλη» καὶ παράγει ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ νεροῦ ἕναν ἦχο, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἰσχυρό.

Κάποιος μάλιστα φυσιοδίφης συνέλαβε τὴν ἰδέα νὰ μεταχειρισθῆ αὐτὸ τὸ ψάρι ὡς «κράχτη» γιὰ τὸ ψάρεμα, ὅπως γίνεται καὶ μὲ τὰ πουλιά. Ἀλλὰ ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐγκατελείφθη, γιατὶ ἦταν δύσκολη στὴν ἐφαρμογή της.

Ὑπάρχοιν ὅμως καὶ ἄλλα ψάρια, τὰ ὁποῖα ἂν δὲν κελαϊδοῦν, παράγουν ὅμως ἕναν ἦχο ποὺ διαψεύδει τὴ γνωστὴ φράσι περὶ τῆς σιωπῆς των.

Μεταξὺ τούτων συγκαταλέγεται καὶ τὸ ψάρι, τὸ ὁποῖο εἶνε γνωστὸ μὲ τὴν ἐπιστημονικὴ ὀνομασία «Ἔνυδρος ἡ ἀλεκτορίς», τὸ ὁποῖο ἀνεβάζει κατὰ διαλείμματα τὸ κεφάλι του ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ βγάζει μιὰ φωνὴ θρηνητική, παρόμοια μὲ μικρὸ ποὺ σκούζει...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ ΠΑΤΡΟΣ

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους ὁ Δουμᾶς εἶχεν εὐεργετήσει, ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις, τοῦ φέρθηκαν μὲ τὴν πιὸ μαύρη ἀχαριστία. Τοῦ ἔκανε συνεπῶς μεγάλη ἐντύπωσι ἡ εὐγνωμοσύνη κι' ἡ ἀγαθότης μερικῶν ἀνθρώπων.

Κάποτε, παρακάλεσε τὸν γραμματέα του νὰ πάῃ ἕνα γράμμα στὸν κριτικὸ Φιορεντίνο καὶ νὰ περιμένῃ νὰ πάρῃ ἀπάντησι. Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ γραμματεύς του τοῦ ἔφερε τὴν ἀπάντησι. Ὁ Δουμᾶς τὴν ἐδιάβασε, καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς φίλους του τοὺς εἶπε :

—Νὰ ἕνας ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἔσωσα ἀπὸ τὴ φτώχεια, τὸν ὁποῖον εὐεργέτησα μὲ κάθε τρόπο. Ἔ, λοιπόν, θὰ τὸ πιστέψετε; Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὅταν τοῦ ζητῶ νὰ μοῦ κάνῃ κανένα χατῆρι... δὲν μοῦ τὸ ἀρνεῖται ποτέ !...

***

Προσπαθοῦσαν κάποτε νὰ παρηγορήσοιν τὸν Δουμᾶ γιὰ τὸ θάνατο ἑνὸς συγγενοῦς του, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε ὑπερβολικά.

—Εἶνε περιττὸν νὰ μὲ παρηγορῆτε, ἀπάντησε ὁ Δουμᾶς. Τὸ γεγονὸς, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ κάμω κι' ἀλλοιῶς στὴν περίστασι αὐτή, μὲ παρηγορεῖ ἀρκετά...

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἡ τυραννία τῶν μεγαλοψυχῶν ἀνδρῶν, εἶνε χειρότερη ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν βασιλέων.

Φρειδερῖκος Β'

— Εὐτυχισμένοι λαοὶ ποὺ δὲν ἔχουν ἱστορία καὶ ἡ δημοκρατίες ποὺ δὲν ἔχουν μεγάλους ἄνδρας! Βαλτοὺρ

—Γιὰ νὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ κρίνῃ τοὺς ἀνθρώπους, πρέπει νὰ ζήσῃ μαζύ τους σὲ καιρὸ ἐπαναστάσεως.
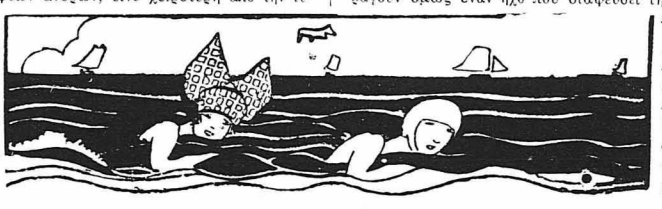
Κα Στάελ